ИСТОРИЯТА

Книгоразпространителите „кръщават“ по 10 души годишно

Отговорник за организирането на колпортажите към издателството днес е Татяна Стоянова

Годините на комунизма прекъсват напредъка на добре развиващия се колпортаж дотогава, правят невъзможно предаването на опита и знанията. След 1989 г., по инициатива на местните църкви, се сформират групи от желаещи да разпространяват християнска литература, които обхождат близки райони. Най-успешни любителски колпортажи са провеждани в градовете Пловдив, Варна и Добрич.

През 1993 г. се ражда идеята

да се организира конференция на колпортьорите с цел те да обменят опит и качеството на работата им да се повиши. По препорька на Дивизията се създава отдел към ЦАСД и за негов ръководител е назначен Славчо Атанасов от Пловдив.

През март 1994 г. Карел Самек провежда първото обучение за колпортьори в гр. Пловдив. Интересът от страна на вярващите е голям и след обучението около 50 човека проявяват желание за работа.

Рождената дата на професионалния колпортаж в България е свързана с първия организиран такъв, който се състои на 12 септември 1994 г. в гр. Ловеч по повод евангелизация в града с говорител пастор Кнот. Отзовават се 10 човека. Предлагат се „Великата борба“, „Пътят към Христос“, „Победители“, „Между две врати“.

Днес книгите на издателство „Нов живот“ се разпространяват от

общо 18 колпортьори,

като 8 от тях са професионалисти, работят на пълен осемчасов работен ден и това е основното им занимание. Те предлагат християнската литература системно и организирано, често надвишавайки работното си време, по офиси, учреждения, домове.

Останалите 10 разпространители работят или в свободното си време, или са на 4-часов работен ден поради различни причини, вътреки че нямат основно занимание.

Веднъж в месеца се организират колпортажи в определен район. През останалото време се работи по местоживеене и в съседни райони. Обходени са всички окръжни и по-малки градове, както и по-големите села. Отговорник за организирането на колпортажите към издателството е Татяна Стоянова. Тя осигурява място за осъществяването им, за нощуването на разпространителите на християнската литература, осигурява необходимия транспорт и се грижи за покриването на разходите, свързани с него.

Всеки може да използва каталог

Същевременно както професионалните колпортьори, така и любителите и всички, желаещи да разпространяват духовна литература по необвързващ начин, могат да прилагат т. нар. каталожен метод. Издателство „Нов живот“ предлага каталози, в които са поместени заглавията на неговите книги и с помощта на които книгите могат да бъдат поръчвани. На разположение са и две ръководства за работа - „Стъпки към успеха“ и „Наръчник на представителя“, в които са изложени условията и принципите на работа при разпространяването на християнска литература, както и условията, свързани с поръчването и заплащането на книгите.

Мнозина бивши колпортьори, при това не само в България, са станали проповедници. В нашата страна такива са Сергей Генов, в момента практикуващ в гр. Видин, Витан Вълев, проповедник в Перник. А по програмата на „Глобалната мисия“ сега работят като проповедници Кристиян Кънчев и Славчо Атанасов.

Всяка година се отчита, че средно около 10 души са се кръстили вследствие на колпортаж. През една от годините до момента числото на кръстените е възлизало на около 20 души. Крайните резултати, които ще станат ясни много по-късно, разбира се, засега са неизвестни.

10 ГОДИНИ ВЪЗОБНОВЕН КОЛПОРТАЖ У НАС

Мнозина подценяват високото призвание на колпортьорите. Но това може да бъде отдадено единствено на факта, че тази дейност, наречена от Елена Вайт „работа от първи разряд“, се познава твърде слабо, за да бъде оценена по достойнство.

Продължава от стр. 1

Много се молихме Бог да продаде 200-те „Борби“. Бяхме около пет човека, оставаха може би два дни до заминаването ни, а „Борбите“ бяха много. Тогава Дани каза: „Не можем да търсим грешка в Бога за това, че книгите не са продадени. Има грешка в нас. Вината е в нас. Трябва да се смирим!“ И ние, както се бяхме събрали и се смеехме, и бяхме весели,

изведнъж се смълчахме...

И решихме да застанем на колене в покаяние. Когато свършихме с тази молитва, в стаята почти всички плачехме. Така се молихме на Бога... Оставаха два дни. През първия продадохме доста „Борби“, но имаше още около 50 за следващия ден, който беше последен. И отидохме на „Албена“ с тях. Не се смесехме вече, във всички протичаше една духовна борба. Разпределихме си книгите, но молихме Бога специално за „Великата борба“. Не мога да опиша чувството, с което всички тръгнахме. В 22:30 ч. преди заминаването ни беше останала само една книга - „Животът на Исус“. Подарихме я на едно момче, сервитьор, който много я беше харесал, но нямаше от кого да вземе пари, за да си я купи. Това беше едно огромно количество книги...“

Когато са заедно, разказва Пламен Босашки, колпортьорите имат любима песен - „Борба непрестанна“. А какви са традициите, навиците, обичаите им? „Молим се - продължава той. - Всяка вечер, след като се приберем, си разказваме как е минало всичко през деня, какви книги сме разпространили, на кого какво му се е случило. Ако някой е продал повече от другите, останалите просто се радват. Услугваме си с книги, ако на някого не достигнат. В годината правим 7-8 пъти колпортаж заедно. Един от тях трае около 8 работни дни. В останалото време всеки си работи сам и си преценява къде да отиде. Но когато имаме опитности, а нямаме с кого да ги споделим, те са „половин опитности“. Затова съжаляваме, че не сме празнували и петата си годишнина.“

Според колпортьорите

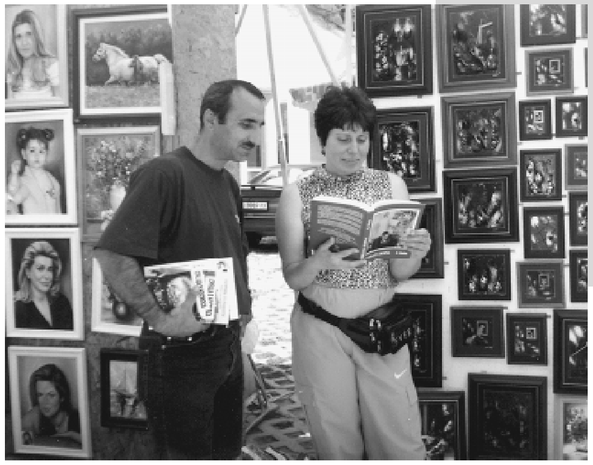

Рекордът на Пламен Босашки (вляво) е 26 духовни книги на Е. Уайт за един ден. А на Златка Николова - 20 Библии и 15 големи книги.

книгите на нашето издателство са адекватни

на нуждите на хората днес. Особено здравните, обобщават те, се приемат много добре. Смятат, че интересът към духовната литература в момента е в затишие. „Преди няколко години „Нaccording start“ я давахме като „наказание“ на клиентите си - спомня си Златка Николова. - Ако някой не искаше да плати за духовна книга, а можеше, нека даде за „Ню старт“, казвахме си - и му я продавахме.“

На въпроса какъв е „рекордът“

им, отговарят: „За 6 дни в Петрич, Сандански, Кулата и Мелник продадохме 300 книги на Елън Уайт. Бяхме шест човека. В Мелник има 200 души население, а там разпространихме около 30 големи книги. Това стана през '99 г. В Балчик през последния ден четирима човека продадохме петдесет и няколко книги на Е. Уайт от големите. Препъвахме микробуса. По 200 „Борби“ и по 200 „Живота“ вземахме на един колпортаж. Имали сме дни, в които сме продавали 20 Библии на ден - само един човек (или една двойка).“ Рекордът на Златка Николова например е 20 Библии и 15 големи книги за деня. Рекордът на Пламен Босашки - 26 духовни книги на Е. Уайт.

Колпортьорите се срещат с по около 200 човека на ден и трябва да се приспособяват към всекиго.

„Ветеранът“, работил през всичките 10 години, е Севда Тодорова. Златка Николова и Славянка Кирилова се включват от '98 г. Пламен Босашки започва преди 9 години и само веднъж е липсвал от групов колпортаж. Лиляна Христова се присъединява в началото, но прекъсва за 3-4 години, след което отново продължава. Ростислав Емилов, най-младият в групата, „навърши“ 2 години и започна трета в дните около празника. Всички те са забелязали, че когато са в група, имат по-голям успех. По-приятно им е. Осъществяват повече продажби. По-задружни са, по-смели, по-радостни, подкрепят се един другиго. Докато когато са сами, меланхолията ги напада, трудностите ги потискат. В групата се зареждат и след това отново имат сили да работят поединично.

На колпортьорите

не им тече стаж.

Или, както се шегуват, стажът им „тече“ на небето. (Над този въпрос, съвсем основателно, мисли издателство „Нов живот“.) Те чувстват рътсте си неестествено, ако не държат в тях чанта с книги. Просто са отвикнали да стоят с празни рьце. Срастнали са се с работата си. И смятат, че Бог може да даде буквално на всекиго необходимите дарби и таланти, за да се включи в разпространението на християнска литература. Както и че църквата съществува с тази именно цел - да разнесе Евангелието. Че няма друга задача. Преживели са това, което твърдят - от нас се иска само желанието, всичко останало - необходимите дарби и таланти - дава Бог. И напомнят, че **докато мнозина църковни членове, част от които млади хора, са без работа, в същото време Бог може да ги използва и да извърши чудеса чрез тях.**

Всички от групата са свидетели на безброй случаи, при които е била явна намесата на Бога в действията им. „Както „Деяния на апостолите“ е наречена книга на Святия Дух - казват те, - така ние също сме движени от Него. Той ни води, виждаме Неговото ръководство.“ Много често обърквят трамваи, автобуси, за да ги доведе провидението дотам, докъдето трябва. „Ние като хора не знаем накъде трябва да вървим, но Бог ни движи. И както е писано - „после ще разбереш“, винаги виждаме водителството на Святия Дух. Той иска да спаси всички.“

За какво си мечтаят?

„Да имам един микробус - споделя Пламен, - да му сложа едно легло отзад и като тръгна, да не се прибирам...“ „Мечтая си целият ми живот да протече в Божието дело - казва Ростислав. - И семейството ми да е такова, че всеки един от него да бъде на олтара на служенето. Това е смисълът на живота ми и това е мечтата ми.“

Попитах ги

как църквата би могла да ги подкрепи.

„Ние благодарим за молитвите - отговорихха те. - Мнозина се молят за нас. Благодарим им и Бог да ги благослови. Но могат да ни помогнат и финансово. Имаме нужда от средства за издаване на безплатни брошури. Очакваме, че църквата ще ни подкрепи. Защото ако човек няма средства или желание за духовно просветление, когато оставиш една брошура в дома му, тя върши онова, което колпортьорът не може. Това е кратка форма на представяне на адвентните истини. Търсим спонсори - доброволци от църквата, които могат да помогнат за издаване на такива безплатни брошури. Както и за да можем да подаряваме безплатно книги. Срещаме много хора, които искат да научат за Бога, но нямат никакви средства. Всеки може да отдели по 5 ст. за една брошура. И неговите 5 ст. да спасят една душа.“

Срещата приключи с молитва за вяра и помощ, за Божието присъствие и насърчение. Славчо Атанасов пожела църквата в Смолян и в цяла България да се напълни. „Скъпи братя и сестри колпортьори - каза той, - много ще ви хулят, от много места ще ви гонят, може и в полицията да ви затварят, но знайте, че ще донесете на мнозина радост. За тази

радост, която виждате в очите на хората,

работете - и Господ да ви благослови!“ Иван Пенев, проповедникът на църквата домакин, сподели радостта си от това, че колпортьорите посрещнаха своя празник именно в Смолян, и отправи покана за нови срещи и пожелание към тях, записано в Еремия 17:7,8: „Благословен да бъде онзи, който се уповава на Господа и чието упование е Господ.“ А ръководителката на колпортьорите Таня Стоянова благодари сърдечно на смолянската църква за топлия й и гостоприемен прием: „Хубаво е, когато домакините с радост посрещат гостите си. Искам да им благодаря безкрайно за това, че отвориха домовете си и ни приеха като хора, които са живели дълги години с тях.

Много често колпортьорите обърквят трамваи, автобуси, за да ги доведе провидението дотам, докъдето трябва.

Няма никаква дистанция, никаква преграда в общуването ни. Господ си е благословил с широки сърца и нека ги използват, за да евангелизират града си.“

Материала подготви Людмила Младенова

БЛИЦ ИНТЕРВЮ

Допринесла ли е колпортьорската работа за духовното ви израстване, какво ви е дала като цяло и какви послания към нашата църква бихте отправили?

Пламен Босашки:

Живял съм при всякакви условия, научих се на смирение. В работата си съм попадал на хора, които са ме нагрубявали. Много опитности имам и това е направило много за мен в духовно отношение. Чувствам радост, сякаш вървя и пея. Когато се прибера, почивам си няколко дни и се чувствам празен - не работя за Бога.“

Радка Късева:

„Чрез колпортажа преживях много големи опитности. С най-различни хора съм се срещала. В групата ни има много хубави хора, много се разбираме, много са ми помагали, аз също на тях... На всички адвентисти в България можем да пожелаем когато се запознават с хората, да стават най-напред приятели с тях и след това да им говорят за Бога.“

Славчо Атанасов (бивш колпортьор и ръководител на колпортьорите в рамките на седем години, проповедник в Панагюрище и Стрелча към „Глобална мисия“ от 2001 г.):

„Колпортажът ми помогна много в моето духовно развитие, както и в настоящата ми работа. Онова, което научих през тези седем години, не бях научил преди това осемнайсет - как трябва да се работи с хората, как трябва да се обръщаш към тях, да контактуваш, да ги предразполагаш. Как трябва да ги обичаш. Научих се на търпение, толерантност, такт. Защото когато човек работи за Бога, в процеса на работата се възражда и самият той.

Като бивш ръководител на колпортажа до '91 г. искам да насърча всички адвентисти, като се започне от ръководството на църквата, да подкрепят колпортьорите в тяхната дейност, защото това е една активна работа в мисионското поле. Също се обръщам към проповедниците - да ги подкрепят, когато дойдат в техните църкви, за да мисионират.“

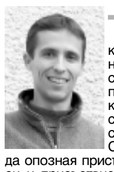

Ростислав Емилов:

„Всичко даде за мен колпортажът. Даде смисъла на живота ми. Промени посоката ми. Помогна ми да позная Бога, да победя някои свои недостатъци и слабости. По-добре да чувствам присъствието на Святия Дух и по този начин да опозная присъствието на Бога в живота си и присъствието на Неговите ангели.“

Лиляна Христова:

„Колпортажът ми е дал много радост. А на какво ме е научил ли? Щастлива съм, когато виждам как вярата променя хората към добро.“

Севда Тодорова:

„Характерът ми се промени много. Защото чрез тази работа Бог смирява човека и му помага да израсне духовно. Това е наистина едно много добро средство за растеж на християнския характер, защото, когато тръгнеш да работиш за Него, ти реално виждаш борбата между Христос и сатана. Възникват спънки, проблеми от всякакво естество - само за да не тръгнеш да разпространяваш книги. Но пък Бог ти дава мир и ти казва: „Тръгни, Аз съм с теб! Ще имаш проблеми, но ще имаш и победи.“

Сергей Генов:

„Като личност бях изключително притеснителен, трудно общувах с непознати, трудно ми беше да им представя Евангелието, да преодолявам предразсъдъците им и да общувам с хора, които са враждебно настроени. Ако не беше колпортажът, сигурно нямаше да бъда и служител, при всички случаи нямаше да бъда това, което съм в момента, макар че и сега не считам, че съм нещо много. Ако то е нещо добро, постигнал съм го чрез вяра в Бога, благодарение на колпортажа.“

Сергей Генов е бивш колпортьор, понастоящем проповедник в гр. Видин

Бонка Ангелова:

„Изключително съм щастлива от това, че работя като колпортьор. Понякога, дори да не съм продала книги, казвам: „Благодаря Ти, Господи, че ме срещаш с хората!“ Това ми е най-голямата утеха и най-голямото удовлетворение - че работя сред тях и за тях, че зная, че Бог присъства в това. Особено след като съпругът ми почина, влагам силите и възможностите си в тази област - в работата за Божието дело.

Като цяло колпортажът ме направи по-пълноценна християнка. Даде ми повече любов, мир. Чувствам как Бог работи в мен.“

Славянка Кирилова:

„Колпортажът ми е дал много в духовен аспект и винаги стихът от Библията: „Людете ми загиват от липса на знание“ ме е карал да работя, за да бъдат спасени онези, които не знаят истината.“

СЛУЧАИ ОТ ПРАКТИКАТА

И животните усещат

Веднъж в Казанлък звънках в един офис и докато обяснявах какво предлагам, отвътре излезе едно голямо куче и човекът изтръпна. Не знаеше как да реагира (явно кучето беше зло). Казах му „Спокойно!“, защото много обичам животните, кучето мина от другата страна, застана до чантата с книгите и приклекна. Той му извика, но то не искаше да отиде при него. Покани ме да вляза. Влизам аз - и кучето влиза след мен. Вътре беше съпругата на мъжа и една негова колежка. Поканиха ме да седна на един диван, а кучето заобиколи, дойде, седна и то и си сложи лапите върху мен. Те го гледаха в недоумение. Попитаха ме: „Друг път идвали ли сте тук?“ Отговорих, че не, че за първи път идвах. Мъжът каза: „Това никога не се е случвало. Който и да понечи да влезе в този офис, най-напред затваряме кучето в банята.“ Те се успокоиха, разгледаха книгите и си купиха от всички. Започнаха да ме черпят, а аз давах и на кучето. То си ядеше послушно и те продължаваха да се чудят.

Тръгнах да си ходя. И докато си вземах довиждане, докато събирах другите книги, кучето изчезна от стаята. Ние излязохме в коридора, а то беше легнало напряко пред вратата! Стоеше там и не искаше да се помръдне, за да изляза. Казаха му: „Стани, лелята утре пак ще дойде...“ Тогава стана, аз излязох - и то излезе с мен - чак до стълбите. Стоя, докато си тръгнах окончателно. Беше такава опитност! И животните усещат Божието присъствие...

Радка Късева

Колпортьорите не могат да боледуват

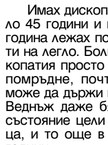

Златка Николова, колпортьор от 10 години

Имах дископатия от около 45 години и почти всяка година лежах по два-три пъти на легло. Болният от дископатия просто не може да помръдне, почти нищо не може да държи в ръката си. Веднъж даже бях в такова състояние цели шест месеца, и то още в младите си години.

Моята приятелка колпортьорка Вили беше взела книги, които трябваше да продаде до определен срок, и аз обещах да й помогна, като дойда с нея. Но точно когато тя ме очакваше, за да продадем заедно тези книги, се разболях и останах на легло. Не можех да мръдна. Тя ми се обаждаше постоянно. „Книгите не ми дават мира. Ще ги продам ли, какво ще стане?“

Нейните обаждания станаха толкова много, че най-накрая й казах: „Ами добре, хайде. Ще се срещнем. Ти вземи книгите и аз ще дойда.“ Тръгнах за срещата, взех си една празна чанта, но още като вървях, си мислех: „Къде съм тръгнала, как ще вървя, как ще нося и книгите, как ще ги предлагам? Кръстът ме боли, куцам... Трябва да й кажа, че няма да може. Защо й обещах?! Ще се срещнем, но трябва да й кажа, че няма да можем да работим.“

Тя пристигна с две големи пазарски чанти, пълни с книги. Когато ги видях, буквално се изплаших. „Трябва да й кажа“, мислех си. А като гледах нейния ентусиазъм за работа, не можех да го направя. В ума ми се въртеше само една мисъл - да й обясня: „Вили, само малко ще поработим и аз се прибирам.“ И бях много напрегната. Докато разпределяхме и подреждахме книгите, една баба, доста възрастна, обикаляше около нас и само поглеждаше. Аз само нервно й казах: „Бабо, кажи, това са книги за Бога. Библии продаваме.“ А тя: „Библии! Моля ви се, дайте ми една! Дядото ми е в болница. Той така ще се зарадва... Ще оздравее, ако му я занеса.“ Аз „паднах“, както се казва. Жената си взе Библия и си я плати.

Тогава мислите се промениха в мен. Казах си: „Хората се спасяват с Библията! Къде е моето място?! Как ще кажа на Вили това, което съм замислила? Не, не мога!“ Въобще не се отвори устата ми да й обясня, че имах проблеми с кръста. Този ден продадохме всичките книги. Тя беше взела около петнайсет Библии в едната чанта. И останалите книги бяха големи - от пенталогията на Елън Уайт. Оттогава не си спомням да съм легнала на легло поради дископатия. Бог ме крепи през цялото време. Не съм отсъствала от работа от този момент. Както Господ даваше в пустинята сила и нямаше немощен нито един, мисля, че и от колпортьорите няма нито един немощен, всички сме в сила. Това е една ярка опитност за мен, защото тя все още продължава. Все още съм здрава. Сега съм на 65 години, но, благодаря на Бога, нямам отсъствие.

Търси се „Нов живот“

Бях във Велико Търново. Звънках на една врата. Показа се млад мъж. Обясних му, че предлагам много хубави книжки - за деца, за семейството, за здравето. А той ми отговори: „Вижте, господо, ако имате книги на издателство „Нов живот“, бих ги разгледал. Но така само да си губим времето - аз на Вас и Вие на мен - няма смисъл!“ Запитах го: „Господине, защо държите на книгите точно на това издателство?“ Каза ми: „Преживях една много голяма трагедия с ръката си и търся книги точно от него.“ Показах му две книги, на които с големи букви пише „Издателство „Нов живот““. И той, като погледна, каза: „А! Ами заповядайте! Всичките книги ли са от това издателство?“ Обясних му, че да, всички.

Бил полицай, срязал си ръката, отишъл в София, лежал там в болница, правили му операция, ръката му минала. Там му дали „Ключът на Библията“ и той много я харесал. Прочел я 3-4 пъти. Търсил във Велико Търново в книжарници, в библиотеки книги на издателството и никъде не могъл да намери, за да си купи. Никъде никой не успявал да го насочи правилно.

През същата седмица теглил пари, защото имал намерение да си купува някакъв мебел. Но нещо не му харесало и парите му останали. И каза на жена си: „Разгледах книгите, много ми харесаха и ги взимам всичките! И от големите, и от малките.“ Взе книги за сто и няколко лева. Каза на жена си: „Тези пари сме ги теглили за друго, но ето за какво са - за книгите.“ Тя му отговори: „Добре, както прецениш. Отдавна търсеше това издателство, щом намери книгите, купи ги.“ Поддържахме известно време след това връзка, от църквата продължиха да му се обаждат.

Радка Трифонова

Кой одобрява книгите

Миналата година бяхме на колпортаж в Козлодуй и, след като си разпределихме района, на мен ми се падна един голям магазин на два етажа. То това време се провеждаше нещо като панаир изложение. Трябваше да мина по масите и да предложа на всеки един продавач книги. Сградата беше много голяма, имаше много хора, включително клиенти. Минах целия първи етаж, осъществиха се продажби, благодаря на Бога. Качих се на втория - там също имаше успех. Застанах до една маса, на която работеше един около 40-45-годишен мъж. Започнах да му рекламирам книгата „Животът на Исус“. Заговорихме се. Беше искрен човек. Забелязах как човекът проявяваше желание да си купи книгата. Виждах нещо в изражението на лицето му, нещо, което ми подсказваше, че наистина ще я приеме. Зад мен беше застанал един мъж, висок около два метра. И точно в този момент той каза: „Тази книга одобрена ли е от Православния синод?“ Още преди да дам отговор, той ми я взе от ръцете и вече станахме обект на внимание от страна на всички хора на етажа. И всички гледаха към нас. „Одобрена ли е от Православния синод?“ Аз казах: „Господине, тя е одобрена от Небесния синод.“ Но не му повлиях. Както я държеше - всички знаем „Животът на Исус“ какви размери, какъв обем има, я хвърли с цялата си сила към стената зад човека, на когото я рекламирах! Можете да си представите ако ударите тази книга с цялата си сила в стената, какво ще стане с нея. И аз очаквах тя вече да е унищожена. И си казах: „4.50 изгоряха.“ Всички хора гледаха към мен и очакваха моята реакция. Казах на продавача: „Бихте ли разрешили да мина зад Вашия щанд и да си взема книгата?“ Той ми отговори: „Да.“ Всички хора продължаваха да гледат зрелището. И аз, разочарован и отчаян, минах зад масата, наведох се, „Животът на Исус“ беше отворена. Взех я и... ако искате, вярвайте, не преувеличавам, нито една страница, нито ъгълчетата на корицата й бяха огънати. Вдигнах я пред всички. Казах: „Тя е здрава! Значи има Някой, Който се грижи за нея.“ И видях промяната в лицето на човека, който я хвърли. Излязох от магазина. Съжалявам, че не я запазих за себе си... От друга страна не съжалявам защото само няколко минути след това тя си намери клиенти и отиде там, където трябваше. В Псалом 34:7 е записано: „Ангелът на Господа се опълчва около ония, които Му се боят, и ги избавя.“

Ростислав Емилов